

Chương 668: Thảm Hoạ Cổng (97) - Giao Lộ Của Số Phận (Số từ: 2960)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

10:01 AM 04/01/2024

—Luna Artorius.

Cô ấy lộ diện khi nhật thực xảy ra.

Có phải cô ấy đã quan sát từ đâu đó không?

Khi cô ấy nói về phước lành của Mặt trời và Mặt trăng, tôi đã cho rằng đó chỉ là một câu tục ngữ để cầu may mắn.

Việc tôi từ chối thỏa thuận đó quan trọng hay còn điều gì khác quan trọng hơn? Tôi không biết.

Lời hứa sẽ không làm Ellen tổn thương.

Quyết tâm giữ lời hứa đó của tôi có phải là nguyên nhân khiến Luna can thiệp không?

Tôi không thể biết lý do chính xác.

Theo những gì tôi biết, người gần gũi nhất và là Tuyệt đối trên thế giới đã xuất hiện.

Tôi không thể đánh bại Ellen trong tình trạng hiện tại.

Nhưng Luna có thể làm được.

Alsbringer triệu hồi một Avatar.

Tuy nhiên, cô ấy là hiện thân của hai vị Thần.

Cô ấy chắc chắn có thể làm được điều đó.

"Sao con có thể đi xa đến thế này?" cô hỏi, có vẻ vừa đáng thương vừa tự hào.

Luna nhìn tôi với nụ cười đăm chiêu.

"Mẹ sẽ lo ‘việc đó’ cho con," cô nói, nêu rõ mục đích của mình.

Lo việc đó.

"VẬY Ellen sẽ..."

"Trở lại trạng thái ban đầu của con bé. Trong hình dạng mà con mong muốn, hình dạng mà con hằng mong đợi. Hoàn toàn nguyên vẹn."

Nghe những lời đó, tim tôi đập như điên.

Tôi có thể có lại Ellen một lần nữa.

Trở lại trạng thái ban đầu của cô.

Tất cả những linh hồn báo thù sẽ biến mất, Thảm Hoạ Công sẽ kết thúc và tôi sẽ đạt được mọi thứ mình mong muốn.

Thế là đủ.

Điều đó sẽ làm được.

Phải chăng khoảng thời gian tôi đến Rizaira để gặp Luna không phải nhằm mục đích khiến tôi mạnh mẽ hơn mà thay vào đó là tạo ra một sự thay đổi cho phép Luna can thiệp vào thế giới?

“Mẹ sẽ để lại những vấn đề của tương lai cho con,” cô nói.

Luna lặng lẽ đi về phía Ellen.

Có vẻ như không cần phải thảo luận thêm nữa.

Đây có phải là kết thúc?

Với mọi thứ đã được giải quyết.

Vẫn còn những vấn đề khác, nhưng liệu chúng có đơn giản là vấn đề của thế giới và có thể được giải quyết nếu chúng ta cố gắng không?

Mọi chuyện đã diễn ra như vậy.

Mọi chuyện đã diễn ra như vậy.

Trong thế giới chết tiệt này.

Có thể không có gì ngoài sự may mắn.

“Còn mẹ thì sao?”

"..."

Theo tiếng gọi của tôi, bước chân của Luna dừng lại.

Nếu việc đó đơn giản như vậy thì chẳng có lý do gì mà không làm ngay bây giờ.

Phải có lý do để Luna mới xuất hiện vào lúc này.

Nếu việc đó dễ như lật bàn tay thì lẽ ra cô nên làm sớm hơn.

Quan sát, quan sát và chỉ quan sát.

Rõ ràng là cô ấy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc xuất hiện.

“Mẹ sẽ biến mất sao?”

"..."

“Đó là điều sẽ xảy ra phải không?”

Chắc chắn sẽ có một cái giá phải trả.

Nếu không có giá thì Luna đã can thiệp từ lâu rồi.

Trong Lăng mộ Lich, Luna đã cố giết tôi.

Cô ấy đã nói rằng nếu lúc đó cô ấy giết tôi, cô ấy sẽ biến mất khỏi thế giới như một cái giá.

Lần này điều tương tự cũng đúng.

Bằng cách này, cô ấy sẽ biến mất.

Đó là lý do tại sao bây giờ cô ấy mới xuất hiện.

Cô cũng không muốn biến mất.

Cô ấy xuất hiện vì tôi vẫn muốn giữ lời hứa.

Chắc hẳn cô ấy muốn giúp đỡ bằng mọi cách có thể.

“Ngay từ đầu mẹ chưa bao giờ là một thực thể thuộc về thế giới này,” Luna nói, dừng lại và quay mặt về phía tôi.

“Mẹ đã tồn tại vô nguồn gốc trong một thời gian dài, thực hiện những hành động không có nguồn gốc và trải qua hạnh phúc không có nguồn gốc, mẹ không hề hối tiếc”.

"..."

“Nếu mẹ không hối hận thì con có lý do gì phải buồn thay mẹ chứ?”

Liệu điều đó có đủ không?

Nếu Luna hy sinh bản thân để phục hồi Ellen thì liệu có đủ không?

Tôi không biết.

Tôi không biết làm cách nào để đánh bại Ellen.

Ngay cả khi tôi thắng, tôi cũng không biết làm cách nào để rút những linh hồn báo thù đó ra khỏi cô ấy và dập tắt chúng.

Luna nói rằng cô ấy sẽ lo tất cả.

Thế đã đủ chưa?

Chuyện đó...

Một kết luận thuận lợi đến mức khó có thể chấp nhận được.

Tôi nghĩ tôi cũng biết lý do cho tương lai.

Tôi cũng sẽ từ chối sự can thiệp của Luna.

Nếu Luna can thiệp, cô ấy sẽ biến mất.

Tôi sẽ từ chối sự can thiệp của cô ấy và thực hiện thỏa thuận.

Và Luna không thể ngăn cản được hành động tự hủy hoại bản thân của Ellen.

Tôi sẽ không muốn Luna hy sinh bản thân khi tôi có thể tự mình giải quyết mọi việc.

Nhưng mọi thứ đã thay đổi.

Tôi biết kết quả sau khi chấp nhận thỏa thuận.

Tương lai được định trước nơi tôi không biết gì và hiện tại rõ ràng là khác nhau.

Để Luna hy sinh bản thân là giải pháp tốt nhất mà tôi có thể tìm thấy trong tương lai mà tôi đã nhìn thấy?

Có phải tôi thực sự...

Không có khả năng làm bất cứ điều gì và đóng bất kỳ vai trò nào?

“Còn cha thì sao?”

"..."

Câu hỏi của tôi có lẽ quá không liên quan trong tình huống tuyệt vọng này, vì Luna có vẻ hơi ngạc nhiên.

Như thể thật thảm hại khi tôi hỏi một câu hỏi như vậy trong tình huống này.

“Mẹ đã nói chuyện xong với Ronan.”

Như muốn nói rằng tôi không cần phải lo lắng về điều đó vì họ đã nói đủ rồi.

Nhưng...

Trái ngược với hình ảnh trong Rizaira, tôi đã hình dung sơ bộ mối quan hệ của họ thực sự trông như thế nào.

Người vợ, hiện thân của các vị Thần.

Một người chồng con người.

Tất nhiên, Ronan sẽ không có bất kỳ tiếng nói nào trong vấn đề này.

“Vậy ra không phải vì mẹ quyết định làm thế nên mẹ đã nói với cha, phải không?”

"..."

“Con đúng.”

Tôi không còn lựa chọn nào khác ngoài việc biết rằng Ronan đã được thông báo, vì Luna chỉ nhìn chăm chăm vào tôi mà không nói.

Luna, người đang định tiếp cận Ellen, cuối cùng cũng đến chỗ tôi với vẻ mặt rất khó chịu.

*Chạm!

Luna dùng đầu ngón trỏ ấn vào trán tôi.

"Trong tình huống như thế này."

*Chạm!

"Một đứa trẻ ngoan."

*Chạm!

“Đáng lẽ phải rơi nước mắt cảm tạ.”

*Chạm!

“Và giữ im lặng.”

*Chạm!

"Cách cư xử là vậy đó."

*Bóp!

“Úi!”

Tôi lùi lại sau cái tát khiển trách cuối cùng của cô ấy.

Bất chấp hoàn cảnh.

Tôi không thể không cười.

“Con không muốn điều đó.”

"..."

“Con đã hứa sẽ không làm Ellen tổn thương, nhưng việc mẹ chết cũng là không đúng.”

“Mẹ không chết. Mẹ chỉ đang quay trở lại với ý chí và sức mạnh vốn có của mình.”

"Nếu con không thể nhìn thấy mẹ nữa, điều đó có khác gì chết không?"

"..."

Cuối cùng, nó chỉ thay thế nỗi buồn này bằng nỗi buồn khác.

Nếu tôi đổi Ellen lấy Luna, chẳng phải Ellen vẫn sẽ tổn thương sao?

Liệu tôi có chết để đưa Ellen trở lại hay Luna đã biến mất.

Cuối cùng, một thứ quan trọng nào đó cũng sẽ bị mất khỏi tay Ellen.

Sự khó chịu biến mất khỏi vẻ mặt của Luna.

Sắc mặt cô trở nên lạnh lùng.

Lần đầu tiên cô ấy nhìn thấy tôi.

Đó là biểu hiện của cô ấy khi cố gắng giết tôi một cách nghiêm túc.

Chỉ cần đối mặt với biểu cảm đó đã khiến tôi ớn lạnh sống lưng.

“Vậy thì, con có lựa chọn nào khác không?”

"..."

“Nếu mẹ biến mất như thế này, con sẽ chết trong một cuộc chiến liều lĩnh, và thứ đó sẽ trở nên điên loạn.”

"..."

"Mặc dù không còn cách nào khác ngoài việc để mẹ biến mất, con chỉ đang nổi cơn thịnh nộ vì con không muốn mẹ làm vậy thôi sao?"

"Đúng vậy."

Lông mày của Luna nheo lại trước lời nói của tôi, được thốt ra không hề do dự.

"Làm sao có thể như vậy... chuyện như thế..."

Luna thở dài thật sâu.

“Con có thể đừng cứng đầu và ngu ngốc hơn nữa không...”

Lời nói của cô ấy không chỉ trống rỗng; cô ấy có vẻ thực sự thất vọng. Ngay cả trong tình huống này, khi mọi thứ có thể được giải quyết dễ dàng bởi người khác, tôi vẫn nổi cơn thịnh nộ mà

không có giải pháp nào. Cô ấy thấy mình thật thảm hại nên không thể chịu nổi.

Không có cách nào, không có phương pháp nào cả.

Tôi chỉ cố chấp thôi.

Tôi muốn đưa Ellen trở lại.

Nhưng tôi cũng không muốn Luna biến mất.

Không có kết quả nào tốt hơn sao?

Tại sao luôn phải hy sinh một điều gì đó?

"Luôn luôn là như vậy."

"..."

“Mẹ biết đấy.”

Nhìn lại, nó đã luôn như vậy.

Chưa bao giờ có cách nào rõ ràng.

Tôi không biết làm thế nào để trở nên mạnh mẽ hơn.

Tôi không biết nguyên nhân của Thảm Hoạ Cổng.

Tôi không biết cách đến Rizaira.

Tôi chưa bao giờ có giải pháp hoàn chỉnh cho bất kỳ vấn đề nào.

Nhưng tôi đã đối đầu trực tiếp với nó.

Mặc dù tôi đã thất bại vô số lần, nhưng thật kỳ diệu, tôi đã tìm ra cách nào đó hoặc bằng cách nào đó đã giải quyết được vấn đề.

Dù không tuyệt đối nhưng tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Thảm Hoạ Công đã xảy ra nhưng cuối cùng tôi đã tìm ra lý do.

Tôi không biết đường đến Rizaira, nhưng bằng cách nào đó tôi đã tìm ra nó.

Đó là lý do tại sao Luna xuất hiện trước mặt tôi lúc này.

“Con nghĩ mẹ không biết điều đó à? Nhưng mọi việc diễn ra cho đến bây giờ thực sự là một điều kỳ diệu.”

"Đó là lý do tại sao."

“Hãy Im lặng và nghe lời đi.”

"..."

"Đâu có gì đảm bảo lần này sẽ như vậy?"

"Không có một cách nào."

Thật là liều lĩnh.

Không thể phủ nhận việc từ chối giải pháp duy nhất trong khi không có giải pháp thay thế nào là ngu ngốc, ngay cả theo tiêu chuẩn của tôi.

Nhưng tôi có thể làm gì?

Tôi không muốn mất bất cứ điều gì.

Nếu bây giờ tôi chấp nhận sự hy sinh của Luna vì không còn lựa chọn nào khác.

Còn lần sau thì sao?

Vì Luna đã chấp nhận số phận của mình nên cuối cùng cô ấy sẽ hy sinh một lần nữa khi thấy cần thiết.

Tôi biết rằng sự thỏa hiệp là cần thiết để tồn tại.

Nhưng nếu tôi quá quen với việc thỏa hiệp, cuối cùng tôi sẽ hy sinh tất cả những gì tôi yêu quý.

Tôi sợ thực hiện bước đầu tiên đó.

Có lẽ không thể sống một cuộc sống mà không thỏa hiệp.

Nhưng tôi không muốn sống một cuộc sống quen thuộc với nó.

Tôi đã nắm chặt năm đấm của mình.

Và tôi không muốn buông bỏ bất cứ điều gì.

Cả Ellen lẫn Luna đều không.

Tôi không muốn trở nên quen với ý nghĩ rằng mình phải từ bỏ thứ này để có được thứ khác.

“Thằng bé ngốc nghếch.”

Cuối cùng, Luna quay đầu đi khỏi tôi và nghiến răng.

Cô ấy rõ ràng đang rất tức giận.

Xem xét tất cả những gì cô ấy đã làm cho tôi, việc cô ấy tức giận là điều đương nhiên khi tôi ngoan cố từ chối sự giúp đỡ của cô ấy dù không còn cách nào khác.

"Đừng nghĩ rằng mẹ sẽ giúp con hai lần."

Đó là sự thật.

Sau nhiều lần cân nhắc, cô ấy đã quyết định giúp đỡ tôi. Nhưng tôi đã chọn con đường chỉ có thể dẫn đến cái chết, từ chối lối thoát dễ dàng.

Cô ấy sẽ không xuất hiện để giúp tôi hai lần.

Đó là cơ hội chỉ có một lần trong đời.

Với sự giúp đỡ của Luna, tôi có thể đưa Ellen trở lại và đó sẽ là giải pháp cho mọi thứ.

Nhưng tôi đã từ chối nên sẽ không có cơ hội thứ hai.

Vì tôi không có ý định chấp nhận thỏa thuận với những linh hồn báo thù nên tôi rất có thể sẽ chết.

Có lẽ tôi sẽ hối hận vì đã không nhận sự giúp đỡ của Luna khi đối mặt với cái chết.

Nhưng quyết định là của tôi.

Tôi không muốn đưa Ellen trở lại từ thế giới nơi Luna đã biến mất.

Một người mẹ đã chết vì con gái mình, tôi không muốn vui mừng vì con gái đã trở về.

Luna quay lưng lại với tôi và đi về phía Ellen.

Với vẻ mặt chán ghét, Luna nhìn xuống tôi đang nằm trên mặt đất.

Cô vẫy tay trong không khí.

Sau đó, trong tay cô xuất hiện một thanh kiếm.

Một chiếc áo choàng khoác lên vai cô.

"...Cái gì?"

"Đây là tất cả những gì mẹ có thể làm."

Thứ cô cầm trên tay không thể nhầm lẫn được chính là Nguyệt Kiếm Lament và Áo Choàng Mặt Trời Lapelt.

Hư Không Kiếm và Áo Choàng Mặt Trời mà Ellen giữ trong thế giới bị dừng lại đã biến mất.

Luna đã đánh cắp Thánh tích của Ellen, đây là vấn đề lớn nhất.

Đây là thứ chưa có trong Xem Trước.

Tương lai đã thay đổi đã tạo ra một kết quả khác do lời nói đã thay đổi của tôi.

Tôi không biết điều gì đã thay đổi.

Nhưng chắc chắn có điều gì đó đã khác.

"Thấy chưa, có cái gì đó."

“Này!”

*Bộp!

“Úi da!”

Cuối cùng tôi bị đánh.

Đó có lẽ không phải là thứ mà cô phải trả giá bằng việc biến mất.

Phải.

Cuối cùng, đã có một cái gì đó.

Có một điều cô có thể làm mà không phải trả giá bằng việc biến mất, không phải thỏa hiệp.

Tôi sẽ không biết điều này nếu tôi cứ ở yên đó.

Tôi lẽ ra phải tự an ủi mình bằng câu "Tôi không còn lựa chọn nào khác" và chỉ chuyển lời nhắn cho Ellen rằng mẹ đã cứu cô ấy và biến mất.

Những suy nghĩ của tôi chắc hẳn đã được viết hết trên mặt tôi.

“Ngay cả trong tình huống này, con vẫn khó chịu đến tận cùng.”

Luna nhìn tôi, nghiêng răng.

Tôi đáng ghét đến mức dường như khiến cô ấy phát điên.

Tuy nhiên, cô ấy không thể chịu đựng được khi nhìn thấy tôi chết như thế này.

Cô ấy không thể để tôi yên được.

"Nếu sau tất cả những chuyện này mà con vẫn không thể làm được gì thì con thà chết đi. Con đúng là một kẻ vô dụng."

Cô ấy chửi rủa tôi trong khi nhìn tôi.

Vẻ mặt cô tức giận, khó chịu và hoài nghi.

Cô ấy không phải là kiểu người bộc lộ quá nhiều qua biểu hiện của mình.

Nghĩ lại thì, Ellen cũng vậy.

Chắc hẳn tôi có tài chọc tức những người có tính cách giống Ellen.

“Không phải con là người hỏi mẹ có dự định sinh thêm một đứa con nữa không nhỉ?”

“Ồm? Ồ... vâng.”

Có lẽ nào cô ấy thực sự đã cố gắng...?

“Mẹ không bao giờ muốn sinh con nữa.”

Luna nghiêng chặt răng.

"Nếu mẹ có một đứa con đòi hỏi sự chăm sóc cao độ như con thì đó sẽ là một thảm họa."

Luna và Ronan thật may mắn với Ragan và Ellen.

Điều gì sẽ xảy ra nếu vận may của họ không còn nữa và cuối cùng họ lại có một đứa trẻ như tôi?

Chính vì vậy, cô cảm thấy lo lắng và sợ hãi khi sinh con lần nữa.

"Nhưng mà..."

Cô ấy đã nói những lời đó.

"Sống sót."

Mặc dù cô ấy đã bảo tôi hãy chết đi nhưng cuối cùng cô ấy cũng nói như vậy.

"Dù con là con ngoan hay ngỗ nghịch."

"Dù con là đứa con mạnh mẽ hay yếu đuối."

"Mẹ không cần những thứ đó."

"Mẹ..."

"Trên hơn bao giờ hết, mẹ thích đứa con trai còn sống của mình."

"Giống như cách con muốn mẹ còn sống, sự giúp đỡ của mẹ không phải là thứ mà con có thể gặp bất cứ lúc nào."

"Mẹ cảm thấy như vậy."

Và vì thế,

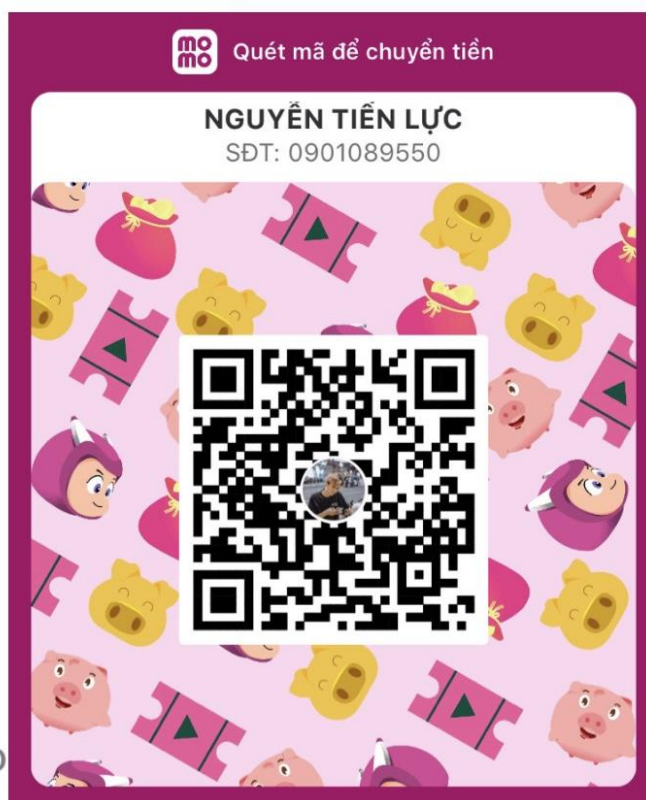
Để lại đằng sau những lời buồn bã bắt nguồn từ trải nghiệm của cô,

Như cô ấy luôn làm vậy,

Cô ấy biến mất chỉ với một bước.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và mọi người có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẦY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:



Thanks For Reading